

Ruixada deixava, la pluja, la terra. Silenci absolut i dolces vetllades que es perdien en el fang i l'empedrat moll. Tothom anhelava la pluja, doncs: pagesos i resta. Mes aquell dia, la pluja, va segar les llàgrimes i no les va deixar veure. La pluja i la pluja i la pluja. Tot és pluja i pluja és, res més.

Els pensaments molls passejaven, anònims, per la ciutat adormida. Les passes, perdudes, anhelaven un camí sincer. De res valen les paraules davant el silenci de contemplació, la contemplació de quelcom que no es veu però és sent, ardent, en l'interior d'un pit que crema i gemega. No hi ha res més trist al món dels homes que fer la verema dels somnis i carregar-se a les esquenes la vinya de l'oblit. Res és més trist que descobrir la bellesa inabastable i no deixar-la de cercar mai, en dolç sofriment i delit de l'ànima que estima, que mai l'arribarà a tocar. Bella paradoxa que fa esclaus i no deixa, al mateix temps, presoners. Fa viure i mata alhora, essent contradicció constant. Delme i present, cultura i ignorància. Qui estimaria si fos, en el precís instant que la fletxa es clava, amant de la raó? Potser ningú, potser tothom. Pot ser, doncs, agradable el sofrir? Pot ser, doncs, l'estimar infinit i, al mateix temps, el buit més negre i fosc? Si no és possible, esdevé, resta, passa encaputxat com la mort.

Trepitjo el temps i el destí dels que esdevenen, camino, descalç, sobre la sorra i vetllo la vinguda d'un Déu que és dona i és fal·lible. Reso, doncs, en paraules d'encens que s'enfronten contra la mar iracunda que, amorosament, em calma les ferides. Prego, sens precedent de causa ni de fet, a un cel i a uns núvols que, en la reminiscència del somni, se'm presenta en un nu. Si el mar fos forjat en paraules i en el desordre de la marea poguéssim llegir els somnis perduts,

com en seriem de savis els homes. Llegint com aquell que agafa llibre les prometes que mai es van acomplir i els besos que es perderen en l'acidesa de la sal.

Prego, estimo i mullo els peus. Plou. Després sóc de la roba, em presento al món, terra freda i violenta, de la mateixa manera que el vaig conèixer per primer cop. I l'aigua se m'endu tot, i em fa d'ella. Se me'n porta lluny, però amb els peus ben encastats a terra, ple de pluja, omplert de boira i sotmès als núvols: dret.

No temo el llunyà viatge ni terres estrangeres de les quals no conec el nom, no temo res. Res no em fa por i res no m'espanta. Sóc lliure, potser. Esclau, doncs, d'una llibertat d'ulls clars i de figura esvelta, només una, i petita. Captiu de petons mai forjats, de mirades esdevingudes i d'un estimar que es perdé entre el cavalcar del cel infinit, celestial i sense humanitat, que em recorda, inclement, com n'és de rogent la daga que dins el pit, omplerta de petons, em crema. Em mullo els peus, encara. Sóc dret i res no temo.

Com general gloriós i cavaller que bèstia du per cames, cavalco les ones i em penso infinit, llunyà a la mort i als instints que, tendres, ens sotmeten. I no hi ha diferència entre mar i bèstia i home, perquè tots som el mateix. I no deixo d'allunyar-me d'aquest món sense moure'm, de morir sense gota de sang que vessi i sens perdre de vista la terra que m'ha vist néixer. Moro sense morir i visc en un suplici d'idees que em fa petit i dèbil, fràgil i encongít: humà. Em recreo, aleshores, en la meva condició d'efímer i crido als vents sense emprar la veu, sabedor que no m'escolten i mai ho faran. Sóc, encara, despullat de la roba i, en la meva imperfecció, no temo. Res no m'espanta ni em fa por. Estic sol, sol i

acompanyat pels inclements pensaments, i res, posseïdor de la llibertat, no em manca. No em manca res sinó tot. Perquè malgrat els pensadors diguin i els intel·lectuals parlin i els novel·listes escriguin, malgrat la soledat i la llibertat se'm presentin lluminoses i desitjables: estimo. Estimo molt encara i, malgrat dins meu es consumeixi un feix de llenya ardent de vocació perenne, malgrat la flama ho cremi tot i tot ho il·lumini en un mar de sofriment plaent, no vull oblidar res ni deixar d'anhelar altra cosa que allò que hagués pogut ser i en una presó de records descansa, que en un passat que mai tornarà reneix. No oblidaré, no. No enterraré la destralt ni abandonaré una guerra que, dolça, tot m'ho ha donat. Que parli, el món! Que parli si li plau! Que jo, petit i encogit, un res que parla i camina, estimo i estimaré. Les lleis implícites que de moral volen vestir-se a mi no m'importen, vaig nu i nu camino. Res em val i res és prou opulent per oferir-me cap buit que sigui objectiu i fita d'altres homes que no són jo. Que jo vull, i sé el que vull; i si no és, en el silenci, el l'íntima fosc, ho desitjaré de qualsevol manera. El desig és meu i només en mi resta, salvatge, i tant em fa el que diguin i res m'importa el que passi, perquè tot el que esdevingui serà amb els peus encastats a la sorra, sense dir res i sense moure'm. Desitjaré i ningú em farà deixar de desitjar, perquè voldré el que vulgui i el que vulgui voldré.

El món, però, davant el meu brogit perdut que, sense tornar-se pètal de paraula i adquirint uniforme de buit tranquil i plàcid, en la tempesta iracunda, resta immòbil i cansat, no es mou. Les estrelles, que treuen el cap darrera els núvols d'un cel gris i diürn, es tapen els ulls, davant la injustícia que la meva carn pateix, i no volen mirar. Tot resta reposat, tot resta quiet mentre l'univers gira, immens, i es perd en un ordre mil·lenari, seguint unes lleis de foc, de silenci ufanós i de tensió tàcita, gravitatòria.

Llenço un pensament a l'aire, que el travessa com una fletxa tímida i decidida. Creua mars i muntanyes i els espais, i temps perduts per l'esdevenir de les hores. Pinta, allà, sobre el cel, un jardí esponerós, flors orgulloses, lliris blancs i roses tendres. Però res d'això és, es perd, la fletxa, el jardí, en la freda realitat, en el sofrent ésser d'un món que nosaltres, pedra a pedra, sense pietat, em construït sense amor que valgui res ni sia profund ni sincer. Sento, enfollit però calm, les veus de tots aquells que parlen: I com parlen! Que no diuen res i pensen, en l'opulència de la forma, que no del contingut, que ho han dit tot.

Em proclamo fugitiu d'una terra que no vull meva i que he estimat amb tota l'ànima, d'un món que no he triat meu i, malgrat tot, se'm manifesta desitjable. Fujo, amb els peus encastats a la sorra, nord enllà, horitzó llunyà i cap al sud, impotent. Sense llei, cap ni una, que m'obligui fort, inexpugnable. Renuncio a tota civilització, a tot seny i a tota moral. Proclamo, solemnement, recte el que és viciós i viciós el que de moral es fa vestir, tot en una llàgrima. Cap norma ni cap lletra forjada per cap cel, ara, traït com sóc, no té influència ni sentit per la meva pell fugaç, que és perdrà per sempre entre la cendra. I des d'aquí, cara als somnis i sota la iracunda i freda pluja, nu, em declaro culpable de tot, de tot el mal i de tot el bé, de tot l'amor que en mi ha nascut i reneix, creat i consumit dia rere dia. Pregaré a un cos que no va vestit i ompliré d'encens l'instint que tants condemnen, vessant-lo d'un desig carnal i físic. No temo perquè no tinc res a témer, i me'n riuré dels homes mentre em judiquin per sentir. I tant si me'n riure! Subjugats com estan i conscients, erròniament i falsa, d'una llibertat inexistent. Caminant com caminen, immòbils i freds i de gel i de marbre negre. Podrien aixecar-se, sí; però no ho fan. No ho fem. Jo resto encastat a la sorra, nu.

Avui, en l'estrèpit esfereïdor del que fuig i el gemec de la terra, de la pluja, del mar infinit: em declaro lliure. Reclòs en una fosca cel·la adreçaré pregàries de tàcit pronunciar en una llengua desconeguda a uns ulls, a uns cabells que de nord van vestits, a un Déu que és dona i és fal·lible, a uns llençols blancs, a una lluna immensa que cavalca i m'incendia el pit.

Em jutjaran i em condemnaran, però cap poder té ja, sobre mi, el món que, innocent, un dia vaig estimar. Vull silenci i silenci anhelat: un lapse de buit, que res passi ni es mogui, que el temps s'aturi i l'espai, orgullós com les muntanyes, s'erosioni en una plana tranquil·la i harmoniosa. Requereixo silenci, doncs.

Seré esclau en un mercat, i tothom em mirarà. M'oferiré pels carrerons, tot despullant-me de la virilitat que el món demanda. Seré gos que pels carrers passeja. Ho seré tot, tot menys humà. Aboleixo en mi la meva condició d'home i em confesso, en un brogit interior que es presenta tàcit, tossudament eteri, paraula que vent creua; tot empenyent, amb fúria, el pas del temps, el passar dels homes i el record dolcíssim d'un mirar líric i amorós, de paraules de grosella que el temps ja ha oblidat i que en mi, ardents, resten.

Seré res si cal; seré res si, així, se'm permet ser jo. Suprimiré del cel el meu nom, em condemnaré a la tenebra i esborraré, del cens dels homes, les lletres que m'identifiquen. Trist m'acomio del món que havia estat meu: "Adéu", li dic. "Adéu". No marxo físicament, mes ja no m'hi queda res en aquesta platja. Reclòs em vull, en l'oblit em desitjo. Sol. Abandono un món immòbil. Abandono un món que, malgrat tot, sóc jo.

Plou. I no deixa de ploure. I no deixarà de ploure mai més.